

## Patul lui Zamolxes

Adrian Păunescu

---

El nu ține țară de-a doua  
Că marmură albă în mieii arde seul  
Și el luminează cu rouă  
Spre tronul de sare pe care stă zeul.

Aici doarme zeul pe patul de piatră  
Cățelul pământului umbra și-o latră  
Născut a fost zeul pe scutec de sare  
Și-n lacrimi, apoi, l-au purtat fiecare.

Plângeau de durere, de dor sau de jale  
Măreau pe Zamolxes pe oricare cale.  
Opreau cu știință și marea și plânsul  
În sângele lor ei dădeau tot de dânsul.

Și-a fost bucurie în sfântă cetate  
Că zeul Zamolxes stă liber în toate  
Purtat de plugari, de păstori și de schimnici  
Dar zeii ceilați îl râvâniră potrivnici.

Și atunci cu tristețe, Zamolxes frumosul  
Ca - întreg să rămână în țară folosul  
Se trase în munți într-o peșteră tristă  
Să creadă rivalii că nu mai există.

De acolo veghează și-i creier de bine  
Ai lui niciodată să nu se închine  
La zeii străini cu a lor cârdășie  
Și liber și teafăr, poporul să-i fie.

Pe patul de piatră el stă într-o rână  
Și țara și-o șterge de lacrimi cu o mână  
În cealaltă mână cu degete grele  
Își poartă pământul vâslind printre stele.

Cățelul pământului umbra i-o latră  
Și zeul se culcă pe patul de piatră.